

דברות קודש

שנאמרו ע"י
ב"ק מרן אדמו"ר שליט"א

דברות קודש
ראש חודש אייר

יו"ל ע"י
מכון להוצאת הדא"ח
ב"ק מרן אדמו"ר שליט"א
שע"י חסידי קאסוב
ר"ח אייר תש"פ לפ"ק

- אחים יקרים אחים לדעה -

הננו בזה בקריאה של חיבה לכל קוראינו ואנ"ש היקרים שיחי' שהיות ומלאכת הכתיבה, העריכה, וסידור הגליונות, שיהיו באופן נאה ויאה ומכובד עולים ממון הרבה, וכדי להוציא את הגליון אנו צריכים את עזרת הציבור החפץ ורוצה בקיומו

אנו פנים לעזרת הציבור הושיטו ידכם והרימו את נדבת לבכם לתרום מתנה יפה ונכבדת

וההזדמנות נאותה לתרום לעילוי נשמת יקירכם אשר בוודאי תהא

לטובת נשמתם זכות הפצת דברי תורה האלו

וגם בעת שמחתכם תבוא הברכה לכם ולביתכם

והנצחתם תונצחו בתוך הקונטרסים לפרסם עושי מצוה

ובכן אלו הרוצים בהנצחה או החפצים לתרום עקב שמחה וכן מי ברצונם לתרום לעילוי נשמת

יפנו לר' מאיר גאדינגער הי"ו במס' 917-686-5892

או להתקשר ע"ד אימייל ל **toraskosov@gmail.com**

וזכות הגדול של זיכוי הרבים תעמוד לכם להתברך בכל מילי דמיטב

לשמוע דרשות, ושיעורים שונים מכ"ק מרן אדמו"ר שליט"א

וכן למודעות ומאורעות שונות בקרב קהילתינו הק'

יש להתקשר לקו "קול קאסוב"

במס' 972-72-370-1810 או במס' ישראלי 0533 176847

כל הזכויות שמורות

להערות והארות או לקבל הגליון מדי שבוע בשבוע ע"י e-mail

יש לפנות להמערכת

במס' 917-686-5892

או אל **toraskosov@gmail.com**

להשיג הגליון בירושלים יש לפנות למס' 0533 176847

נערך ונסדר ע"י:

ישר גראפיקס
347.528.6918

תוכן הענינים

דברות קודש ראש חודש אייר.....א

ראש חודש - מצוה ראשונה שנצטוו עליה ישראל - מה ענינה / קדושת ראש חודש שווה לשבת ויו"ט - ויש בחינה שיותר / ראש חודש חידוש הירח - חידוש המלכות / הביאו עלי כפרה - תיקון המיעוט / ראש חודש - ישראל מקדשי להו / חידוש הלבנה מעין העתיד - בח' כתר מלכות / גילוי המלכות - קבלת פני השכינה / הלל בראש חודש - הרגשת אור העתיד / ר"ח תיקון הפגם - יחוד תמידי / ר"ח ניסן ור"ח אייר - תרין רעין דלא מתפרשין / ניסן אייר - צירופיהם ענין רש"י ור"ת / רש"י ור"ת - אלו ואלו דברי א-להים חיים / במלכות ישראל מתעורר ענין ראש חודש / צדיק יסוד עולם - בחינת חי / יונתן ציס"ע דוד מלכות - יחוד יסוד ומלכות / יונתן רצה לתקן מיעוט הלבנה ולהעלות את המלכות / מלכות דוד נתכונן ע"י שאול ויונתן / דוד מלך ישראל חי וקים - הסימן לראש חודש / נסיונות תמידיים - כח לעורר דבקות תמידית / הביאו עלי כפרה - הסרת התלונה / יבוא כל בשר להשתחוות - אפילו בדרגא של בשר / עמך כולם צדיקים - כל אחד מישראל הוא בחינת 'חי' / כל אחד מישראל יכול להגיע לדרגא דב' מלכים משתמשים בכ"א

ראש חודש אייר

יהיה ביום ערשב"ק וביום שבת קודש פרשת תזריע מצורע
והמולד יהיה בליל חמישי, בשעה: 11:58 ו-12 חלקים

דברות קודש - ראש חודש אייר

שהסנהדרין מסרו נפשם על זה ונכנסו הרבה מאד פעמים לידי סכנה ממש כדי לקדש את החודש, ואנו רואים גם שמלכות הרשעה גזרו על החודש ולא הניחו לישראל לקדש את החודש ושלא יהיה להם הענין של ראש חודש.

ובאמת הוא דבר פלא, כי אנו רואים שהגזירות שגזרו מלכות הרשעה על ישראל היו על הדברים שיסוד קדושת ישראל תלוי בהם, כגון שבת מילה ותורה, והנה הם גזרו גם על החודש, שלא יקדשו את החודש שלא יהיה אצל כלל ישראל הענין של ראש חודש. ולכאורה יפלא הדבר מאד, על מה ולמה ראו מלכות הרשעה לגזור על זה, הלא ר"ח אינו יו"ט ואינו שבת, והיום אינו אסור במלאכה כלל, אלא דבר אחד היה בראש חודש שבבית מקדשין את החודש ומקריבים קרבן מוסף של

ראש חודש - מצוה ראשונה
שנצטוו עליה ישראל - מה ענינה
ראש חודש הוא המצוה הראשונה^א שנצטוו עליה ישראל וכמו שדרשו חכמינו ז"ל שבציווי החודש הזה לכם נכלל בזה מצות קידוש החודש. ובעת שהקב"ה בחר בנו מכל עם וגאלנו להיות לו לעם סגולה ממלכת כהנים וגוי קדוש, עוד בהיותנו בארץ מצרים, טרם צאתנו וקודם גאולתנו, קבלנו מצוה זו של קידוש החודש.

ולמדנו שאם מצוה זו היא הראשונה שנתן לנו הקב"ה, ועוד בטרם צאתנו ממצרים, הרי בוודאי מצוה זו היא יסוד גדול בקדושת ישראל וקיומו כעם הנבחר עם ישראל. ויש לנו להתבונן בענין זה של ראש חודש מהו ענינה ומה יורה לנו ענין נשגב זה. ואנו רואים בחז"ל

א. היינו שנתנה לכלל ישראל בכללות בעבור היות עם ישראל. וכדאיתא ברש"י "אמר רבי יצחק לא היה צריך להתחיל את התורה אלא מהחודש הזה לכם, שהיא מצוה ראשונה שנצטוו ישראל".

דברות קודש - ראש חודש אייר

ג

יהא כפרה על שמיעמתי את הירח. דהיינו שבכל ר"ח נעשה כפרה על ענין זה של מיעוט הירח, והכפרה הוא שנעשה תיקון למיעוט הירח שמתחדש והאור המאיר דרכו הוא אור בכחינת מה שהיה קודם המיעוט דהיינו שהמלכות מתגלה ומתעלה בכל ר"ח, ונעשה מעין התיקון מה שהיה צריך להיות, ולעתיד לבוא יתוקן הדבר בשלימות שיהיה אור הלבנה אור החמה.

ראש חודש - ישראל מקדשי להו
וההבדל בין שבת לראש חודש הוא שבשבת הקדושה הוא מצד הקב"ה והיא קביעא וקיימא ואינו תלוי בכלל ישראל [אלא רק צריכים לקבל את המלכות], וקדושת ראש חודש תלוי בישראל והם המקדשין את החודש, והם קובעין את מציאות של ראש חודש. וזה מסר להם הקב"ה ראשית לכל דבר עוד בטרם צאתם ממצרים, וכאיתא בפסיקתא: **כל אותם שני אלפים וארבע מאות וארבעים ושמונה שנים עד שלא יצאו ישראל ממצרים היה הקב"ה יושב וחושב השבונות ומעבר עיבורים ומקדש את השנים ומחדש החדשים עד שיצאו ישראל ממצרים ומסרם להם שנאמר ויאמר ה' אל משה ואל אהרן לאמור החודש הזה, מהו לאמר,**

גילוי, כי בלילה אור השמש נעלם ונסתר ועל ידי הירח בא אור השמש שהוא המשפיע לידי גילוי. וזה ענין המלכות המורה על גילוי מלכותו ית', כי המקבלים הם המביאים לידי גילוי אור מלכותו יתב', כי אין מלך בלא עם, ובלי מקבלים אין ניכר המלכות.

וממילא כשנתמעטה הלבנה נתמעטה המלכות ונעשה העלם גדול, כי באמת היה ראוי להיות אור הלבנה כאור החמה כאשר יהיה באמת לע"ל שיהיה המלכות גלוי וניכר ויתגלה אורה והיא תאיר כאור החמה. אבל כעת יש העלם ומיעוט גדול והסתרה גדולה עד שנראה הכל חושך ואפילה ואין ניכר מהאור הגדול שהיה. ובכל חודש בעת שהלבנה מתחדשת יש חידוש המלכות בעולם, וכשם שבכל שבת ושבת מתחדש המלכות בעולם, כך בכל חדש וחדש המלכות מתחדש.

הביאו עלי כפרה - תיקון המיעוט
ובכל ראש חודש נעשה תיקון למיעוט הירח ואמרו חז"ל ששעיר של ראש חודש בא לכפרה על המיעוט הירח כדאמרו בחולין אמר הקב"ה הביאו כפרה עלי שמיעמתי את הירח והיינו דאמר ר"ש בן לקיש מה נשתנה שעיר של ראש חדש שנאמר בו לה', אמר הקב"ה שעיר זה

דברות קודש - ראש חודש אייר

שתתחדש עמרת תפארת לעמוסי במן, שהם עתידים להתחדש כמותה ולפאר ליוצרים על שם כבוד מלכותו, וקבעו לברך עתה בכל חודש על חידוש העתיד וגילוי כבוד המלכות שיהיה, מאחר שהארה זו כבר נמשך ומתנוצץ מלמעלה. ורבינו ברמ"א הביא להלכה ענין זה בזה"ל: ונוהגין לומר דוד מלך ישראל חי וקיים^ט, שמלכותו נמשל ללבנה, ועתיד להתחדש כמותה, וכנסת ישראל תחזור להתדבק בבעלה שהוא הקב"ה, דוגמת הלבנה המתחדשת עם החמה שנאמר שמש ומגן ה', ולכך עושין שמחות ורקודין בקידוש החדש דוגמת שמחת נשואין^ז. והדברים נפלאים עד מאד שברכת קידוש לבנה וכל הדברים שאנו אומרים במעמד זה סובבים והולכים רובם על ענין העתיד, כי כאשר אמרנו שענין זה מתעורר בכל ראש חודש.

גילוי המלכות - קבלת פני השכינה

ואיתא בסנהדרין^ח ואמר רבי אחא בר הנינא אמר רבי אסי אמר רבי יוחנן כל המברך על החדש בזמנו

אמר להם מכאן ואילך הרי ראשי חדשים מסורים לכם.

חידוש הלבנה מעין העתיד - בחי' כתר מלכות

ומבואר שהארה זו שנתחדש בכל ראש חדש הוא הארה של תיקון העתיד שאז יתגלה כל ענין המלכות בשרשה, דהיינו שיתגלה רצון העליון [הנקרא כתר] שנתאוה הקב"ה להיות לו דירה בתחתונים, ושממנו נמשך ונעשו התהוות והשתלשלות כל העולמות, וענין זה יתגלה לעין כל בלי הסתרה. ואז המלכות תתעלה כדרגא גבוהה מאד עד לבחינת הכתר בבחינת כתר מלכות, כי הכתר באה לידי גילוי על ידי המלכות. וכך כתוב בספר פרי צדיק^ט כמו שמוכא במאמר פתח אליהו כתר עליון איהו כתר מלכות ועליה איתמר המגיד מראשית אחרית. והיינו שהכתר בראש מלך על הוראת מלכותו. ועיקר המלכות בשלימותה יתגלה לעתיד לבוא.

ובראש חודש נתעורר ענין זה, והכמנו קבעו לנו במטבע לשונם לומר ברכת קידוש לבנה: וללבנה אמר

ז. וירא אות א

ח. או"ח תכו ס"ב

ט. יבואר ענין דוד המלך לקמן בע"ה.

י. והדברים עמוקים ונפלאים, ויש בזה אריכות ואכמ"ל.

יא. מב. וכן הוא בפסיקתא שמות יב. ואנו אומרים זאת בקידוש לבנה בכל חודש וחודש. ולפא הדבר שאנו עוברים עליהם במהירות ובחיפזון ואיננו שמים על לב

דברות קודש - ראש חודש אייר

ה

נתחדש כשם שתתחדש הלבנה, דהיינו שתיקון הלבנה תלוי בנו. כי כאמור שישראל הם המגלים את המלכות בעולם, והקב"ה ברא את העולם בשביל ישראל שנקראו ראשית, והם ראשית המחשבה אשר בגינם נבראו כל העולמות, והם מגלין ענין 'הסוף מעשה במחשבה תחילה' שהוא גילוי הכתר מלכות [כנ"ל], וקידוש החודש נמסר להם והם מקדשים את הזמנים והמועדים ועל פיהם סובכים כל המאורעות בהנהגת העולם התלויים בזמן התלויים בקידוש החודש, שאז נקבע קדושת היום המאיר באותה הארה⁷.

הלל בראש חודש - הרגשת אור העתיד

ומאחר שענין הכתר וההארה שמתגלה בראש חודש הוא הארה מעין העתיד ועדיין לא נתגלה עדיין בשלמותו אין עליו

כאלו מקבל פני שכינה, כתיב הכא החדש הזה וכתוב התם זה אלי ואנוהו. תנא דבי רבי ישמעאל: אילמלא לא זכו ישראל אלא להקביל פני אביהן שבשמים כל חדש וחדש דיים אמר אבני הלבך נימרינהו מעומד. והדברים הם נוראים שגילוי לנו חכמינו ז"ל בזה וזה נוגע גם למעשה לכל אחד ואחד בהלכה הפשוטה. וחכמנו ז"ל הורו לנו להתכונן כראוי לקבלת פני השכינה וכך איתא במסכת סופרים⁸ ואין מברכין על הירח אלא במוצאי שבת, כשהוא מבושם, ובכלים נאים, ותולה עיניו בנגדה, ומיישר את רגליו, ומברך. ולמדנו מדבריהם שקבלת פני השכינה שיש לנו כעת, הוא על דרגא של התגלות ממש, ויש לנו להתכונן זה בשמחה ובבגדים נאים כמו שבת⁹ וכו', ולעמוד ולישר רגלנו כעומד לפני המלך.

ובברכת קידוש לבנה כללו חז"ל גם זאת שאנו כלל ישראל

כי דברים נוראים אנו אומרים כאן, דהנה עתה בעת חידוש הלבנה מתגלה ענין הגדול של התגלות השכינה הק', ואנו יוצאים לקבל את בני אבינו שבשמים המתגלה לנו עתה על דרך שיהיה בעתיד בבחינת "יבוא כל בשר להשתחוות לפני".

יב. פי"ט ה"י. והובאו להלכה עי' או"ח תכ"ו ס"ב.

יג. עיי"ש במ"ב.

יד. ואיתא בזוה"ק שכשם שבכל שב"ק יש הארה מענין עתיקא קדישא [הנקרא גם רצון העליון, וכנ"ל]. כך בכל ראש חודש נתגלה ענין זה, וכלשה"ק (אחרי עט: ועיי"ש עוד) : אופי הכי בחדותי סיהרא דהא נהיר לה שמשא בחדותא דנהירו דעתיקא לעילא ולכן אנו אומרים כתר בראש חודש וכפי שביארו רבי צדוק הכהן מלובלין וז"ל בספר פרי צדיק: ומטעם זה אומרים בראש חודש גם כן קדושת

דברות קודש - ראש חודש אייר

את ההארה הגדולה זה המתנוצצת בכל חידוש החדש ואשר על כן נהגו בה במעין יו"ט. ואמירת ההלל"ט בראש חודש יסודה במנהג, כדאיתא בחז"ל"י רב איקלע לבבל חזינהו דקא קרו הלילא בריש ירחא סבר לאפסוקינהו כיון דחזא דקא מדלגי דלוגי אמר שמע מינה מנהג אבותיהם בידיהם. נמצא שכל מה שיש לנו בראש חודש היא מאותה ההארה מעין העתיד המתעוררת בכל חודש על ידי התיקון של קרבן ראש חודש שהקב"ה כביכול מביאו לכפרה על ענין ההסתרה וכנ"ל.

ר"ה תיקון הפגם - יחוד תמידי
והנה ידוע דע"י שהשכינה היא בגלות"ח אין עכשיו זיווג

חיוב יו"ט והוא יום שמותר במלאכה ואין בו חיוב שמחה וסעודה וכו'. וכל מה שנהגו ישראל בראש חודש הוא מצד המנהג. ומנהג ישראל תורה היא כאשר אמרו על זה חז"ל"ט אם אין נביאים הן בני נביאים הן, וביארו זאת בספה"ק דהענין הוא שכלל ישראל יש להם הרגשת הנבואה להיות בדבקות להשיג רצון העליון ב"ה, ומרגישים הארות גבוהים אשר כך ראוי להיות ע"פ רצון העליון ב"ה הגם אשר לא צוה עליהם כי אלו הם דברים הבאים רק על יד הרגשת הקדושה ורצון העליון.

וקדושת ראש חודש היא כאמור עיקרה לעתיד לבא, וישראל קדושים בני נביאים מרגישים

כתר וזה שנאמר יבוא כל בשר להשתחוות לפני, לפני היינו בחינת עתיקא דלפני ה' הוא על ה' למעלה משם הוי"ה והוא מרמז על בחינת עתיקא כמו שמובא בזוה"ק (ח"ג ע"ט ב) והיינו שהוא על ארבע אותיות הוי"ה שהם מרמזים על התשע מדות ותגו שעל היו"ד מורה על כתר עליון וכמו שמובא בזוה"ק (שם ס"ה ב) קוצא דיו"ד לעילא רמיזא לאין. ועתיקא סתימא דכל סתימין איקרי אין (זוהר ח"ב ס"ד ב) והיינו דכל התחדשות בא ממדת עתיקא וכמו שמובא בזוה"ק (ח"ג ק"ע ב) בא בימים באינון יומין עילאין דמחדשי עולמין כנשרא. ולעתיד לבוא יהא התגלות זו בהארה גדולה ובשלימות ויהיה בראש חודש ובשבת הזמן לבוא כל בשר להשתחוות לפני ה'.

טו. פסחים סו. ויש בזה אריכות ואכמ"ל.

טז. שהלל בא על גילוי גדול, ולע"ל יהיה שיר חדש. ואכמ"ל.

יז. תענית כח:

יח. ובאמת אינו כן, שלגבי הקב"ה לא נעשה שום ח"ו שום הסתרה אלא כל זה כלפי אנו המקבלים שאין אנו יכולים להתדבק באור החיים ביחוד גמור.

דברות קודש - ראש חודש אייר

ז

השכינה הק' ונעשה יחוד הגדול על דרך שיהיה לעתיד.

ר"ה ניסן ור"ה אייר - תרין רעין
דלא מתפרשין

והנה גם בזמנינו יש יחוד שהוא למעלה מיחוד קוב"ה והשכינה, והוא יחוד הנקרא יחוד אבא ואמא^ב אשר יחודם הוא בתמידות^{כא} וגם עתה בעת גלותינו הוא אינו נפסק ונמשך מזה השפעות טובות בלי שיעור וכלי גבול כל הזמן כמבואר רבות בזה"ק וכתבי האריז"ל.

והנה ב' החדשים הראשונים הם ניסן ואייר. ובניסן היה גילוי הגדול ובו נגאלו ישראל והיה בו פסח ראשון שהיה באתערותא דלעילא, וחדש אייר יש בו גם ענין עמוק שפסח שני היה בחודש זה והפסח שני היה בא באתערותא דלתתא מצד השתוקקות ישראל ששאלו למה נגרע.

וב' חדשים אלו אגודים ומאוחדים יחדיו אשר אחד משלים לשני, והם תרין רעיים דלא מתפרשין והם רומזים על היחוד הגדול הנ"ל יחוד או"א שהוא בתדירות ואינו נפסק לעולם.

תמידי בינה לבין דודה קוב"ה, והוא תלויה במעשינו ועבודתינו בתורה ומצות, אבל לעתיד לבוא לא יהיה בהם פירוד והפסק כלל וכלל ויהיה זיווגיהן בתמידות, וכמו שכתב הגר"א בפירושו על תיקוני הזוהר"ט בזה"ל: והענין כי התעוררות הזיווג הוא בשלהובין דגבורה שמאלו כו', ואח"כ וימינו דהוא טיפת החסדים. והחסדים גוברים מאד ומכבים את אש התאוה, ולכן נפסק התאוה עד זמן גדול. אבל לע"ל אף שתמלא הארץ דעה כמים כו', שכ"כ יפוצו נהר הדעת טפת החסדים, מ"מ תהיה שלהבת האהבה גדולה מאד, עד שלא יוכלו לכבות את האהבה. ולכן יהיה הזיווג תמידי, ולכן תתרבה הדעת מאד, שכל שהשלהבת האהבה גוברת, יורד החסדים תמיד, כמים לים מכסים, וזהו מים רבים כו' ונהרות כו'.

וממילא בראש חודש שנעשה בו תיקון לפגימת הלבנה מתעורר ענין יחוד תמידי מעין העתיד שאינו נפסק. והוא כי כיון שפגם הלבנה הוא גורם ההסתרה והעדר אור ושכינתא היא בגלותא, אזי בראש חודש שאז מתעורר תיקון הפגם נמשך מזה הארה ומתעלה

יט. תיקונא עשרין וחד, דף מה. (מדפוס וילנא)

כ. ואכהמ"ל בביאור ענין יחוד הלז.

כא. עכ"פ בחיצוניות לצורך קיום העולמות, ואף בפנימיות עכ"פ מדי יום לצורך המשכת המוחין לז"א. עיין כ"ז באריכות בעץ חיים, שער הכללים.

דברות קודש - ראש חודש אייר

ואמא כמש"ל והם נבחינת ריעין דלא מתפרשין, על כן מי שלא היה מהור בניסן יאכל קדשיו באייר, הבן, כל זה הנני כותב בדרך אפשר והשם הטוב יודע האמת".

רש"י ור"ת - אלו ואלו דברי א-להים חיים

וזה ענין הידוע המובא בספה"ק שענין תפילין דרש"י ור"ת אינם סתירה אחד לשני, ואדרכא אחד משלים לשני וכן נעשה יחוד הגדול של אור"א שיחוד זה הוא בבחינת אבר חי שאינו סר ונפסק לעולם, וזה היה צריך להגלות על יד יונתן ודוד שעל ידיהם היה נעשה יחוד (כאשר יובא לקמן מספר מאור ושמש).

ובך כתוב בפע"ח: תפילין כסברת רש"י ור"ת, הפוסקים אמרו, כי ראוי הוא להניח שני זוגות תפילין מספק, א' כסברת רש"י, וא' כר"ת. ודע, כי ב' הסברות אמיתית. וכמ"ש בפרק הקומץ מקום יש בראש להניח ב' תפילין. וכן נזכר בזוהר במקומות רבים ובתיקונים, ובפרשת פנחס בר"מ דף רכ"ח, דאית תפילין דעלמא דאתי, דאינון היות באמצע. ובג"ד אוקמוהו מארי מתניתין, אית ברישא מקום, להניח ב' זוגי תפילין, וע"כ צריך

ניסן אייר - צירופיהם ענין רש"י ור"ת

והנה לך לשון קדשו של ספר בני יששכר^{כב} ענין פסח שני בחדש אייר. "נ"ל על פי מ"ש כמאמר א' דהנה צירוף הוי"ה של חדש ניסן הוא הוי"ה כסדרה, וכבר ידעת ד' פרשיות שבתפילין המה רמוזים בשם הוי"ה, והנה תפילין דרש"י הלא הם כסדרן קדש, והיה כי יביאך, שמע, והיה אם שמוע, והם נגד צירוף הוי"ה כסדרה והמה בחינת מוחין הבאים מן אימא בינה, והנה צירוף הוי"ה של חדש אייר הוא יה"ו כפי צירוף תפילין דר"ת שהם בחינת מוחין דאבא חכמה^{כג}, והנה ידוע לך מסוד הכתוב ומהרו וקדשו וכו' מהרה בבחינת בינה אימא, קדושה בבחינת חכמה אבא שנקרא קדש, והם תמיד בסוד תרין ריעין דלא מתפרשין^{כד}, על כן במשניות ב' הסדרים קדשים טהרות נרמזין בפסוק והיה אמונת וכו' חכמת ודעת בחיבור הו' (וגם תראה סוף סדר קדשים קודם שמתחילין בסדר טהרות מדבר שם בזקני תלמידי חכמים כל זמן שמזקינין דעתן מתיישבת עליהן, הבן), על כן האוכל קדשים צריך להיות טהור ומי שאינו טהור לא יאכל מן הקדש, הנה אלו הב' חדשים ניסן אייר הנה צירופיהן כענין צירופי תפילין דרש"י ודרבינו תם מוחין דאבא

כב. מאמרי חודש אייר, מאמר ב', פסח שני.

כג. שעה"כ דרושי התפילין דרוש ו'

כד. זוה"ק ח"ג ד' ע"א

דברות קודש - ראש חודש אייר

ט

נזכר ענין ראש חודש, ושאל המלך עשה סעודת ראש חודש ודוד לא בא לסעודה, ושם סובב ענין המלוכה בין שאול ודוד כשיונתן המליץ על דוד מדוע לא בא אל הסעודה והיה זה הסעודה של ראש חודש. והענין הוא מפני שמלך ישראל הוא מרכבה למדת המלכות ולכן הרגיש את קדושת ראש חודש ואף שלא מצינו בתורה חיוב לסעודה בראש חודש עשה סעודת ראש חודש. כי בראש חודש מתעורר תיקון פגימת הלבנה שהיא המלכות ומלכי ישראל היו מרכבה למדת המלכות והרגישו את התיקון דלעתיד ולכן עשו סעודת ר"ח.

ובספח"ק פרי צדיק כתב כדברים האלה: **ובן גם ענין סעודת ראש חודש לא מצינו רק אצל שאול המלך. מפני שהמלך מרכבה למדת מלכות ועל כן הוא מרגיש קדושת החודש. שבתורה לא מצינו רמז לחיוב סעודת ראש חודש. וכן במשנה מצינו רק ממה שאמרו (ר"ה ג:) וסעודות גדולות עושין להם וכו', והיינו בעת קידוש החודש. וכן במשנה (סנהדרין ע.) אכל בעיבור החודש ובגמרא שם. ובירושלמי שם (סנהדרין פ"ח ה"ב) דר' יוחנן הוה עליל לכנישתא בצפרא ומלקט פירורין ואכל ואמר יהא חלקי עם מאן דקדש ירחא הכא רומשית. ובאמת לא מצינו לשון**

לבאר ענינים וכו', אח"כ שמעתי דרך אחר ממורי זלה"ה, ועמו נתבאר כי שניהם דברי אלהים חיים, ולא פליגי. והענין, כי הנה נתבאר אצלינו, כי יש מוחין לרישא דו"א מסמרא דאמא, ומסמרא דאבא. והנה ממוחין דאמא, ויצאין התפילין של סברת רש"י. וממוחין דאבא, ויצאין התפילין של סברת ר"ת. ובוה לא פליגי, וצריך להניח ב' זוגות ביחד, כשתי הכברות שלהם^{כה}.

ועבודתנו צריך גם להיות על דרך זה, דהיינו להשתדל להיות דבוק בבחינת החיים ולהיות כל הזמן על דרך 'חי' שאין היחוד נפסק מאתנו, על פי ערכנו ודרגתנו. ואשר על כן היו נהגו הצדיקים להניח תפילין דר"ת תיכף אחר תפילין דרש"י כי רצו לחברם יחדיו שיהא בבחינת יחוד או"א והיה מכוונים שהברכה אשר מברכים על תפילין של רש"י גם על תפילין דר"ת. ויתרה מזו ישנם מן החכמים בעיקר אצל חכמי ספרד אשר היו מניחים ב' התפילין יחדיו רש"י ור"ת.

במלכות ישראל מתעורר ענין ראש חודש

הנה מצינו שאצל ב' המלכים הראשונים [ע"ד ב' חדשים הראשונים] שאול המלך ודוד המלך

כה. פע"ח שער התפילין פ"ט.

דברות קודש - ראש חודש אייר

י

יפסק לרגע, ואדרבא החיבור התמידי החי מעורר יותר השפעות, בבחינת מים רבים, ואינו מכבהו ועוד יותר

ויוסף הצדיק שהוא היה ענין צדיק יסוד עולם היה בבחינת 'חי', וכדכתיב ביה 'יוסף בני חי'י, ועל דרך זה שהיסוד הוא בדרגא של 'חי', היחוד הוא תמידי ומשפיע את האור להמלכות, ונעשה על ידי זה יחוד בשלימות, שב' הבחינות דהיינו יסוד ומלכות אינם נפסקים לרגע, וזהו בחינת שני מלכים המשתמשין בכתר אחד, וכך הוא בנין המלכות הראוי והשלם.

קדושה לראש חודש רק בתורה שבעל פה מצינו ראש בית דין אומר מקודש וכל העם עונין אחריו מקודש מקודש (ר"ה כד.) והבית דין בעת קידוש החודש עשו סעודות מפני שאז הרגישו קדושת החודש. ובן המלך שהיה מרכבה למדת מלכות הרגיש קדושת החודש ועשה סעודה. ושאל היה המלך הראשון ואם היה מקיים מחיית עמלק היה אז נמר התיקון. ועיקר השעיר בראש חודש איתא בזוה"ק (ח"א קל"ח ב) חד שעיר בגין לאמשכא ליה לאתריה ויתפרש מן סיהרא וכו' עיין שם וזה מחיית עמלק שנצטוו שאלו.

יונתן ציס"ע דוד מלכות - יחוד יסוד ומלכות

וזה יהיה התיקון לעתיד לבוא, שיהיו ב' מלכים משתמשין בכתר אחד, כי המלכות אחד הוא, וב' המלכים הם משלימים אחד לשני, וכשהם מתייחדים נעשה המלכות ביחוד ובאחדות גמורה, וזה באמת התיקון הגדול שיהיה לע"ל.

ויונתן היה בבחינת יוסף והיה רוצה להשפיע להמלכות ומסר נפשו למען דוד, למען יתקיים מלכות דוד כי היה רוצה להביא את המלכות לתיקונה, והמלכות בתיקונה היא עי יחוד ב' הבחינות של יונתן ודוד,

צדיק יסוד עולם - בחינת חי

והמשבת ענין המלכות מעין העתיד בבחינת יחוד תמידי נעשה על ידי הצדיק יסוד עולם שאין בו פגם והוא תמיד בבחינת חיים. והיחוד וצינור ההשפעה הוא על ידי בחי' היסוד, שצריך להיות באבר חי, ובלא"ה אינו חיבור כלל ובוודאי שאינו משפיע. והצדיק דבוק ומשפיע באופן תמידי כי הוא בבחי' אבר חי תמיד, וכמו שיהיה לעתיד לבוא כאשר הבאנו לעיל מהגר"א שהיחוד לע"ל יהיה כ"כ גדול עד שמים רבים לא יוכלו לכבות את האהבה הגדולה, ואז גם החיבור בין קוב"ה והשכינה לא

יונתן רצה לתקן מיעוט הלבנה ולהעלות את המלכות

ומה נפלאו דברי ספה"ק מאור ושמשכ"ט שכתב בענין זה כדברים האלו: ונראה לרמוז בזה אהבת דוד ויהונתן שנדלה כל כך שאמר דוד עליו נפלאות אהבתך לי מאהבת נשים, והיה אהבה שאינה תלויה בדבר. והענין הוא, שכתוב בכתבי האר"י ז"ל שבשם 'יהונתן' כלולים שלש אותיות משם הוי"ה ב"ה, דהיינו יה"ו, ודוד רומז למלכות שהיא ה"א תתאה. והנה כתיב ויעש א-להים את שני המארת הגדולים את המאור הגדול לממשלת היום ואת המאור הקטן לממשלת הלילה, ודרשו חז"ל על שקטרנה הלבנה ואמרה אי אפשר לשני מלכים שישתמשו בכתר אחד אמר לה הקב"ה לבי ומעמי את עצמך,

ויונתן היה בבחינת משיח בן יוסף^כ, וכאמור שיוסף שהוא צדיק יסוד עולם הוא אשר משפיע ומכונן את המלכות^כ, אשר לכן היה יונתן משתדל במסירות נפש להקים את מלכות בית דוד, כי רק עי"ז יבוא התיקון. ואדרבא, אין כאן חסרון כלל, דדייקא על ידי ב' המלכים המשתמשין בכתר אחד נעשה היחוד והאחדות. ומלכות באופן זה היא המלכות הראויה והשלימה ותכלית התיקון. ולכן לא השגיח כלל על שהיה מיעוד עברו מלכות שאול ושהוא יכול להיות בעצמו מלך ישראל, ובוודאי לאו מילתא זוטרתא היא להיות המרכבה למלכות, אבל הוא ידע שהמלכות בתיקונה היא דייקא על ידי היחוד והחיבור של יסוד ומלכות יחד.

כו. כ"כ רמ"ע מפאנו במאמר חקור הדין.

כח. וכדברים הללו מובא בייטב לב (פר' ויגש), "מבואר במדרשים (ב"ר צג, ב) אשר מחלוקת יהודה והשבטים עם יוסף היתה על דבר המלוכה, כי חשדוהו כחולק חלילה על מלכות בית דוד. אבל האמת כי שניהם צדקו יחדיו, כי משיח בן יוסף קודם למשיח בן דוד, ומאת ה' היה להמליך את יוסף במצרים להיותו מרכבה לשכינה בחינת מלכות, למען יהיה לישראל קיום ועמידה בהיותם שם, ויוסף הצדיק בחינת יסוד, צינור המשפיע המלוכה לבית דוד. ובעת שמכרוהו ליוסף והתחיל להתנוצץ ענין מלכות בית יוסף, אז היה מעשה יהודה ותמר שממנו יצא חוטר מלכות בית דוד, וכדאיתא במדרש (שם פה, א) על הפסוק (בראשית לח, א) ויהי בעת ההוא וגו', והקב"ה עסיק ובורא אורו של משיח. אבל החילוק, כי המלוכה של יהודה היתה בהעלם דבר באתכסיא עד עת הגיע זמן מלכות בית דוד, אבל המלוכה של יוסף נצמח ונתגלה תיכף במצרים והוא יצא ראשונה למלוק."

כט. ויקרא, הפטרת מחר חדש. ועוד כמה מקומות בספר על ר"ח

דברות קודש - ראש הודש אייר

מלהיות דבוק בה', והיה מתפלל ומזמר ומודה לה', והיה בבחינת 'אני תפילה', שהוא ענין המלכות. וכל כמה שהיה נרדף יותר יותר כך נעשה ונתעלה יותר בבחינת 'אני תפילה', והמלכות נתקרבה אליו יותר. ואצל שאול זה היה בהסתר, דהיינו שרדף אותו ורצה להרחיקו מן המלכות [ובאמת הביא עי"ז שתתכונן מלכותו, כי על ידי זה דוד נדבק יותר בענין המלכות]. אבל אצל יונתן זה היה בגילוי ובהארה.

ואחרי שלא הגיע השעה ולא זכינו שתהיה מחיית עמלק כהלכתה^{לא} ושאול ויונתן נהרגו במלחמה עבר המלכות לדוד המלך, עכ"ז השפעת יונתן היה נמשך והיחוד בין יונתן ודוד נמשך. ודוד בהספידו את יונתן אמר "בחייהם ובמותם לא נפרדו" דהיינו שהגם שהיה נראה

לפיכך פייסה ואמר לה צדיקים יקראו על שמך ודוד הוא הקמן. והנה כתיב כי יד על כס י-ה, נשבע הקב"ה שאין הכסא שלם ואין השם שלם עד שימחה זכר עמלק, והיה מנמת נפשם של יהונתן ודוד למלאות פנימת הלבנה, שיתחדו האותיות יה"ו עם הה"א תתאהל.

נמצא שאדרבא כל תיקון המלכות הוא ע"י היחוד הגדול שהיה ראוי להיות על ידי יונתן ודוד וכל הענין הזה נעשה בראש חודש, אלא שעדיין לא הגיע השעה לכך ויונתן שהיה ראוי להיות משיח בן יוסף נהרג במלחמה.

מלכות דוד נתכונן ע"י שאול ויונתן ואנו רואים בדוד המלך, שבעת אשר היה נרדף ע"י שאול כל הזמן עקב ענין המלוכה, לא מנע זאת ממנו

ל. עיי"ש שהאריך בזה בדברים נפלאים ונעתיק עוד חלק מהדברים וז"ל: "והנה כשאמר הקב"ה להלבנה 'לכי ומעטי את עצמך' נתמעטה עד נקודה קטנה, וכמעט שנתבטלה ממציות, ואין לה מגרמה כלום עתה בגלות המר, רק מה שנשפע עליה על ידי הוי"ו קצוות; ועיקר עבודתינו - שיתעלה המלכות ויתיחד עם המוחין, ואז יהיה השם שלם והכסא שלם. והנה אמרנו לעיל, שהשם הוי"ה ב"ה; י"ה הוא המוחין כי י"ה רומז לחכמה ובינה ודעת; ו"ה הן המדות. ושלשה מוחין הן; נמצא בהמוחין הן שלשה חצאי שם הוי"ה, דהיינו בכל מדה מהמוחין הוא שם י"ה, דהיינו בחכמה - י"ה, ובבינה - י"ה, ובדעת - י"ה, כי כל אחד נקרא פראוף שלם כידוע לידועים. והנה אמרנו למעלה שאהבת דוד ויהונתן היה, כי בשם יהונתן כלול יה"ו מאותיות הוי"ה ב"ה, והיה מגמת יהונתן להמשיך המוחין להמלכות שיהיה היחוד פנים אל פנים ויתעלה המלכות, ומקבלת שפע מהמקור המוחין.

לא. כאשר הבאנו לעיל מרבי צדוק הכהן וצ"ל.

דברות קודש - ראש חודש אייר

יג

דוכתיה דאיהו חי לא הוה נאים אלא שיתין נשמי.

ואמרו חכמינו ליה רבי לרבי חייא זיל לעין טב וקדשיה לירחא, ושלח לי סימנא, דוד מלך ישראל חי וקים. והדברים נפלאים עד מאד כי אנו יודעים אשר חכמנו ז"ל הסתירו בנגלות התורה את הסודות הנעלמים ורמזו לנו את הדבר הנשגב שבחינת המלכות מתעורר בכל ראש חודש שהוא הארת החיים שלעתיד. והסימן לראש חודש הוא דוד המלך שהיה המרכבה למלכות והעלה אותה. כי ענין הפסק החיים וענין המיתה בא רק מהסתרת האור והעדר היחוד בבחינת 'חי', ועל ידי בחינת המלכות כשהוא בהתגלות משם מתגלה בחינת 'חי וקים' (היות והמלכות מורה על בחינה שלית ליה מגרמיה כלום' ועכ"ז הוא מתעלה כ"כ עד לבחינת הכתר שהיא נעשה בבחי' עטרה לראש בבחי' 'כתר מלכות', ואכהמ"ל).

ובראש חודש נעשה תיקון הפגם ונסתלק ענין ההעדר שהיא בחינת 'אבר מת', ונתגלה האור שבמלכות 'חי וקים' היחוד התמידי. ולכן אנו אומרים בקידוש לבנה 'דוד מלך ישראל חי וקים', משום שבראש חודש מתגלה 'חי לעולם' שאין בו הפסק ופירוד, אלא יחוד תמידי.

לפנים שיונתן מת, ולכאורה נפסק כל ענין היחוד שצריך להיות ב'אבר חי', אבל באמת לא כן הדבר, כי יונתן כאמור היה בחינת משיח בן יוסף שהוא צדיק יסוד עולם, ואין חל עליו מיתה, וצדיקים במיתתם נקראים 'חיים', והם משפיעים בתמידות ב'אבר חי' גם לאחר מותם ויתיר מבחינה. אמנם דבר זה לא נראה לעין ולא נתגלה עדיין לעינינו אך כח זה יש כל הזמן והוא מחובר ביחוד תמידי לבחינת המלכות ויש לנו לגלותם.

דוד מלך ישראל חי וקים - הסימן לראש חודש

ודוד המלך שהוא בחינת המלכות היה בבחינת 'חי לעולם' והוא גילה והעלה את המלכות להתייחד ביחוד גמור ללא הפסק. וכאשר אמרו חז"ל שדוד המלך לא ישן יותר משיתין נשמי כי השינה הוא אחד מששים ממיתה ופחות מזה אינו נחשב שינה ולא הוא בחינת חי וכה הם דברי הזוהר הקדוש על ענין זה ל'ג הא דוד מלכא חי וקיים לעלם ולעלמי עלמין, ודוד מלכא הוה נטיר כל יומיו דלא ימעם מעם מיתה בגין דשינתא חד משיתין במיתה איהו, ודוד בגין

לב. סוכה כו:

לג. ויגש רז. ועי"ש.

לד. ר"ה כה.

דברות קודש - ראש הודש אייר

האהבה וכו' במדה גדולה ומרובה, בבחינת 'חי' באופן תמידי, ללא הפסק. ונסיונות אלו אינם מרפים אפילו לרגע ואנו כל הזמן בבחינת 'חי', ובכח זה שאנו מקבלים את כח האהבה התמידית אנו יכולים לרוץ אל אבינו בוראינו בתשוקה ובאהבה עזה בבחינת מים רבים לא יוכלו לכבות את האהבה.

ועל ידי זה שאנו מקבלים את הנסיונות הקשים ללא הפסק ולא אחת אנו כהולכים על חבל דק על פי תהום רבה, ולפעמים נדמה כי אבדנו ח"ו עם כל זה אנו לא מתייאשים ומתחזקים במלחמתנו שוב ושוב, ודייקא על ידי כח זה שאנו בבחינה של 'חי' כל הזמן באופן תמידי זה נותן לנו את הכח להתדבק בהקב"ה באהבה גדולה ויתירה במידה מרובה ללא הרף ולא הפסק, ולהתעלות לפי דרגתנו וערכנו לדרגה של בחינת יחוד או"א שהוא חיות תמידי בלי הפסק, דבקות מעין העתיד.

הביאו עלי כפרה - הסרת התלונה

ומה מאד נפלאו דברי מרן המהר"ללה שכתב דברים עתיקים מעין הדברים שאמרנו וזל"ק: וכבר בארנו באיזה עניין תיקון תלונת הירח, וזה כאשר המיעוט הוא גורם התקרבות

נסיונות תמידיים - כח לעורר דבקות תמידית

והנה אמרנו שענין מיעוט הירח גרם להסתרה גדולה, וכל הגלויות והצרות וכל הירידות שיש לנו היא מענין זה אשר יש שליטה לחלקים שאינם של קדושה בעולם, והם הם המפריעים לנו לעבוד את ה' כאשר עם לבבנו. ואנו מלאים נסיונות קשים ומרים בכל הענינים ובמיוחד בדברים שהם היפוך ענין ה'חי'. ובאמת איננו חפצים לעבור את פי ה' ולמרות בו אלא היצר האויב והאורב לנו בכל עת מצוא הוא אשר מכשילנו בתבערה ובמסה, ומלחמתנו נגדו היא תמידית ללא הפסק. ויש לשאול מדוע באמת ה' ככה לנו, הלא ברצות ה' יסלק את היצר הרע ויפריחנו אל מקום ציה ושממון לבל יוכל הסיתנו לסור מה'. ומדוע באמת השי"ת מניחו ליצר להתגרות בנו כל העת, הלא דבר הוא.

והענין הוא שהכל מא-ל נורא עלילה והוא עושה לנו זאת בעבור שהוא חפץ בנו ורוצה לקרבנו אליו, והוא רוצה שאנו נתקרב באהבה גדולה ותשוקה גדולה בבחינת יחוד הגדול יחוד ואהבה תמידית, כאשר עשו הצדיקים הגדולים. אמנם מאחר שאנשים קטנים אנחנו, ואין אתנו יודע עד מה, בא הקב"ה ברוב רחמיו ומעורר בנו את הענין של מדת

דברות קודש - ראש חודש אייר

טו

בבחינת יחוד תמידי. וזה נעשה דייקא בראש חודש, וכאשר אמרנו למעלה שאז מתעורר ענין של לעתיד לבוא.

וראה נא הדברים מה שכתוב בספה"ק אמרי נועם"ל בזה"ל:

והנה הקרבן שמקריבין בר"ח הוא ע"ד אז"ל הביאו עלי כפרה בידוע, וזה הוא כוללת כל הטובות כי אין לנו שום אשמה ורשע בכל העוונות ואפילו חטא אדם הראשון, כי הכל בא מכח פגימה הלבנה כנודע. ומועט הירח היה קודם בריאת האדם, וע"ז נאמר אשר הריעותי כביכול כי נורא עלילה על בני אדם. וע"כ עיקר צמיחת קרן ישועה לישראל הוא ע"י ר"ח שיתוקן פגם הלבנה. ולזה גזרו היוונים על חודש, ולכאורה מדוע דווקא על הקרבן, אמנם בחכמתם הטמאה הבינו כי זהו עיקר הישועה שלנו, אשר בר"ח התחיל הלבנה להתגדל והירידה הוא לצורך עליה שתהיה בבחי' אשת חיל עמרת בעלה כנודע. וזה שאומרים זמן כפרה לכל תולדותם כי הוא שורש הכפרה לכל החמאים יען שהי' קצת פגם עוד קודם בריאת אדם, וכך היה רצונו כביכול אי אפשר לשום נברא להשיג זאת.

אל השם יתברך, והוא כפרה על ה', רוצה לומר סלוק התרעומת ממנו יתברך וכו', כי אין מעלה כמו זה, שעל ידי חידוש הירח, והוא קמנותו, יש לירח קירוב גמור אל השם יתברך, שהוא יתברך חפץ בקמנות. ובודאי קמנות נחשב מעלה עליונה וכו', ובוה לא היה די לירח שהוקמן, עד שאמר הקב"ה 'הביאו עלי כפרה'. כי הקרבן שהוא בראש חודש, שבו הירח בתכלית הקמנות, וביום זה הקירוב אל השם יתברך, כאשר מורה שם 'קרבן', שיש ביום זה הקירוב אל השם יתברך, וזה סלוק התלונה מן הירח"ל.

וזה ענין של 'הביאו עלי כפרה על שמיעטתי את הירח', היות שבגלל הדבר הזה שיש מיעוט הירח אנו מתנסים ע"י הקב"ה בנסיגות קשים מנשוא והחושך וההסתור מנת חלקנו ואין אנו רואים מאומה ונדמה שאנו מתפרדים ח"ו מענין ה'חי', ועם כל זה איננו מרפים ממלחמתנו עם היצר ומתרפקים בגעגועין גדולים לבוא ולהראות לפני ה' ומפניו אליו נברח בבחינת אחזתיו ולא ארפנו, ויהי מה, על זה מביא הקב"ה כפרה, דהיינו שמסיר את הריחוק והחסרון ומקרב אותנו אליו בקירוב גמור

לו. דלגנו בהבאת הדברים כדי להקל על המעיין כאן, אך עצה טובה קמ"ל לעיין שם בכל הפרק דברים נפלאים והוא רומז על כמה וכמה דברים שדברנו כאן ובמ"א.

לז. חנוכה לר"ח טבת.

דברות קודש - ראש חודש אייר

ברוך הוא עבד ליה לב"נ בהאי עלמא
כנוונא דיקרא דכבוד עלאה לעילא,
ההוא כבוד עלאה איהו רוח לרוח
ונשמתא לנשמה.

**עמך כולם צדיקים - כל אחד
מישראל הוא בחינת 'חי'**

וענין זה יש בכל נשמות ישראל כי
ישראל קדושים וטהורים הם
וכדכתיב ועמך כולם צדיקים, דהיינו
שבאמת בפנימיות כל אחד מישראל
רוצה באמת להתדבק לקונו, וכל
נפילותיו הם שלא לרצונו כלל,
כדאיתא בברכות^ל גלוי וידוע לפניך
שרצוננו לעשות רצונך וכו', והדברים
אמורים אפילו על אלו שאין רצונם
ניכר כלל כלפי חוץ אלא הוא גלוי
וידוע רק להקב"ה. ועמך כולם
צדיקים שכל אחד מישראל יש בו
בחי' צדיק, כל אחד מישראל יש בו
בחינת צדיק יסוד עולם שהוא בחינת
'חי', וצריכים להשתדל לגלותו ולא
ליתן ליצר החפץ שהוא ליפול בייאוש
למשול בו, אלא יתחזק ויתגבר בעוז
ובתעצמות ולא להביט אחר כלל כי
כל הנפילות והירידות באמת הם רק
נסיונות והם באים אך ורק לרומם את
האדם ולהעלות לדרגות נעלות
ונשגבות.

**יבוא כל בשר להשתחוות -
אפילו בדרגא של בשר**

ויש להוסיף בזה שהלשון אשר
הבטיח לנו הקב"ה על לעתיד
כתוב יבוא כל 'בשר', דהיינו
שהקב"ה ירומם אותנו ויקבל אותנו
בהארץ פנים בהיותנו בחינת 'בשר',
שהבשר מורה על הגוף. אנו נבוא
להשיי'ת גם בהיותנו בדרגא של גוף
וכך הקב"ה יקבל אותנו ויאספנו
לחסות בצלו בדבקות שאינו נפסק
כלל, ונהיה בדרגת 'ואתם הדבקים
בה' אלוקים חיים כולכם היום'
בדבקות וביחוד עלאה, יחוד או"א,
שהוא חיבור בחיים תמידיים. וכאמור
שאנו זוכים לזה בזה העולם ע"י
הנ"ל, ומתעורר ענין תיקון העתיד
הנעשה בראש חודש.

והכי איתא בזהוהר הקדוש^ל על האי
לישנא 'כל בשר' שאמרנו, והם
רומזים על דברינו כאן. וזלה"ק:
ובשבתי ובזמני מתפשטאן וסלקין
למחמי ביקרא דמאריהון ולא תעדנא
בעדונא עלאה כדקא יאות, דכתיב
והיה מדי חדש בחדשו ומדי שבת
בשבתו יבא כל בשר להשתחוות לפני
אמר יי', וכי כל בשר ייתי, לאו הכי
הוה ליה למכתב אלא כל רוח או כל
נשמה, מה כל בשר, אלא קודשא

לח. תרומה קנו:

דברות קודש - ראש חודש אייר

יז

ישראל בגבורה ועוטר ישראל
בתפארה להיות לראשו עטרת תפארת
ביחודא עילאה ועל דרועיה ביחודא
תתאה, בב' הבחינות תפילין דרש"י
ודר"ת שהם היחוד דאו"א, בבחינת
ב' מלכים המשתמשים בכתר אחד,
דבקות מעין העתיד, ויזכה להתרומם
מעלה מעלה בקודש ויקבל שפע
ממרומים מברכה עליונה עד בלי די.
כן יזכנו ה' לזה אמן.

כל אחד מישראל יכול להגיע
לדרגא דב' מלכים משתמשים
בכ"א

ועל ידי שיהודי מתחזק ומוסיף
והולך הוא ממשיך עליו
בחינת צדיק יסוד עולם והוא זוכה
לפי דרגתו וערכו להיות דבוק בחיי
החיים ביחודא עילאה בבחינת חיבור
תמידי ע"י 'אבר החי' שמגלה
מפנימיות קדושתו. וזוכה להיות אוזר

